

Гладъ.

ато остана самичъкъ, Асѣнъ стигна до калната и стрѣмна стѣла и се помъчи да слѣзе правъ, но се подхлъзна и се трѣкулна надолу бързо, и се спрѣ на площадката. За голѣмо чудо, падането бѣше леко и той, макаръ че се удари доста силничко, не заплака, а само се огледа съ голѣмитѣ си сериозни очи, послѣ попила и потърка съ тънцитѣ си рѣцѣ ударенитѣ мѣста и продължи да слиза прѣдпазливо, като се опираше о двѣтѣ страни на стѣлата.

Въ това врѣме многото квартиранти — работници отъ голѣмата стара кѣща бѣха наизлѣзли по работа, изъ стѣлата и двора бѣше пусто, и Асѣнъ благополучно достигна до прага на пѣтната врата, дѣто и седна, като подви подъ себе си тънцитѣ си като клечки крака, безъ чорапи, обути въ скѣсани порѣждивѣли обувки.

Седѣше той тихо, неподвижно, съсрѣдоточено; понѣкога само се хванѣше съ двѣ рѣцѣ о прага, защото му се струваше, че отеднажъ ще падне нѣкъдѣ, а прѣдъ очитѣ му се издигатъ нѣкакви червени, желти и зелени крѣгове, които ставатъ се пошироки и по-широки, въртятъ се и треперятъ, послѣ се прѣкъсватъ и се прѣсватъ въ хиляди разноцвѣтни искрици... Тогава той трепва, гърлото